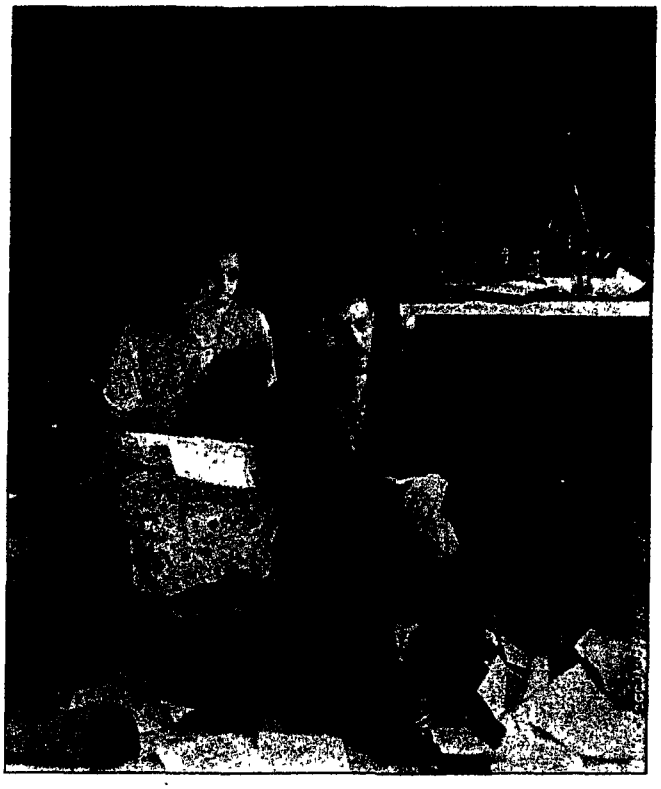
ΚΡΙΤΙΚΗ ΘΕΑΤΡΟΥ

Μια ανθρώπινη ιστορία

Ενα θραύσμα ζωής. Οπως μια αόρατη σταγόνα αίματος που έρχεται προς τα μέσα και μονομαχεί με την ελπίδα σε γκρι φόντο

Της Κ. ΡΑΠΑΝΑΚΗ

Οι «Σημειώσεις σε φύλλα που πέφτουν» του Αγιαμπ Χαν - Ντιν, που παρουσιάζεται στο «Απλό Θέατρο», γράφτηκε «με αφορμή δικό του βίωμα: η μητέρα του στα 51 της χρόνια προσβλήθηκε από τη νόσο Αλτσχάιμερ και πέθανε τρία χρόνια μετά», όπως λέει το πρόγραμμα του θεάτρου.

Χωρίς ονόματα, χωρίς χωροχρονικούς περιορισμούς, ο συγγραφέας θέτει αντιμέτωπους δύο ανθρώπους. Μία μητέρα και το γιο της που βιώνουν το δικό τους δράμα. Παραπέμποντας έτσι από το ειδικό στο γενικό, αφού το κείμενο είναι με τέτοιο τρόπο γραμμένο έτσι ώστε να περιγράφει μία ανθρώπινη ιστορία άκρως συγκινητική. Αυτό που βλέπουμε στη σκηνή αποτελεί στιγμιότυπα ζωής, όπως οι φωτογραφίες που βγάζει ο γιος τη μάνα στο δωμάτιο. Προφανώς αυτό υποδηλώνεται από τον τίτλο. Ανάμεικτα συναισθήματα, σκόρπια κομμάτια ζωής εδώ και εκεί, παντού.

Βέβαια το έργο, ως σύνολο, ούτε ως προς τη δομή ούτε ως προς το περιεχόμενο αποτελεί κάτι πρωτότυπο, ούτε περιέχει κάποιες καινοτομίες στη μορφή ή στο κείμενο. Προσφέρει όμως την ευκαιρία σε δύο καλούς ηθοποιούς να δείξουν τις ικανότητές τους επί σκηνής. Ικανοποιητική η μετάφραση των: Εφης Θεοδώρου - Σταμάτη Πάρχα. Αποδίδει τις αποχρώσεις των συναισθημάτων, τις μεταπτώσεις του πόνου, τα διαλείμματα κάποιου αμυδρού γέλιου. Η Εφη Θεοδώρου επίσης σκηνοθετεί το έργο. Προφανώς για ν' αποφύγει τη στατικότητα του κειμένου και να δώσει κίνηση, ζωντάνια, ενέργεια στα δρώμενα επί σκηνής, νομίζω ότι υπερβάλλει στο να εφευρίσκει τρόπους εξωστρεφούς έκφρασης σε σημεία όπου η σιωπή, οι παύσεις, η υπαινικτικότητα θα ταίριαζαν πολύ καλύτερα.

Η σκηνοθεσία αντιλαμβάνεται το ρυθμό του κειμένου και δημιουργεί μικρές εστίες συγκίνησης, τρυφερότητας, οργής, ανάπαυλας με τη θεραπευτική θωπεία ενός χαμόγελου. Το σκηνικό του Σωτ. Στέλιου «φωτογραφίζει» κατά κυριολεξία τον τίτλο του έργου, ενώ όλη η ατμόσφαιρα της αποσταθεροποίησης, της ερήμωσης και της εγκατάλειψης τονίζει τις σημασίες του υπο-κειμένου. Ενα από τα ατού της παράστασης είναι οι εξαίρετες μουσικές επιλογές του Ν. Πλάτανου που προσδιορίζουν και ζεσταίνουν την ατμόσφαιρα του έργου.

Η Σοφία Σεϊρλή διατυπώνει πειστικότατα, με άφθονο ταλέντο και άψογη τεχνική την κατάσταση της ασθενούς που δεν μπορεί ν' αρθρώσει το λόγο, που ζει στο δικό της κόσμο. Ταυτίζεται απόλυτα με το ρόλο μέσα από μια έξοχη ερμηνεία. Ο Γιάννος Περλέγκας έχει αποδείξει ότι έχει ικανότητες και ταλέντο συνεχίζοντας την ανοδική πορεία του. Σκιαγραφεί συγκινητικά τον «κόμπο» των λυγμών που νιώθει στο στέρνο ένα αγόρι που γίνεται άνδρας ακουμπώντας τρυφερά στην αγκαλιά της μάνας. Μια καλά οργανωμένη παράσταση.